

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/71/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5313010153
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5313010153.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Urbanovej a sudkýň JUDr. Evy Kyselovej a JUDr. Dany Wänkeovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 13. augusta 2014 v Žiline, o odvolaní obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Čadca, sp.zn. 1T/47/2013 zo dňa 12.12.2013, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Čadca, sp.zn. 1T/47/2013 zo dňa 12.12.2013 v časti - vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom skutkovom a právnom stave obžalovaného A. B., nar. X.XX.XXXX v W. F., trvale bytom W. F. č. XXX, okres B. M. L.

o d s u d z u j e

podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný A. B. uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia. Za tento prečin mu bol podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov s tým, že podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon trestu odňatia slobody bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný, a to bezprostredne po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní. Odvolanie, neodôvodnil.

Krajský súd na podklade podaného odvolania, po zistení, že v predmetnej veci niet zákonného dôvodu na postup podľa § 316 Tr. por., preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Pri preskúmaní prihliadal i na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané ale sú takej povahy, že by mohli byť dôvodom na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.. Následne zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané v zákonom stanovenej lehote a oprávneným subjektom.

Predovšetkým treba uviesť, že krajský súd pri plnení prieskumnej povinnosti zistil, že okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Tr. por., najmä zásadu zákonného procesu podľa § 2 ods. 7 Tr. por., zásadu práva na obhajobu podľa § 2 ods. 9 Tr. por., zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. a zásadu rovnosti strán v konaní (kontradiktórnosti) podľa § 2 ods. 14 Tr. por.. Na hlavnom pojednávaní v záujme zistenia skutočného stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mohol a mal, a aj podľa názoru krajského súdu súhrn priamych, ako aj nepriamych dôkazov tvorí súvislú a ucelenú usvedčujúcu reťaz, ktorá v zmysle zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci a voľného hodnotenia dôkazov bez akýchkoľvek pochybností preukazuje, že skutok uvedený v obžalobnom návrhu sa stal, a je prečinom zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zák. Bez pochybností bolo preukázané, že tento skutok spáchal obžalovaný A. B..

Krajský súd uzatvára, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému odsudzujúcemu rozsudku po bezchybnom procesnom postupe v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 3 písm. c) Tr. zák. aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedeného zákonného ustanovenia.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd stručne, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny. Okresný súd zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil výrok o vine a toto odôvodnenie zodpovedá ustanoveniu § 168 Tr. por. Tieto závery okresného súdu prezentované vo výrokovej časti rozsudku, týkajúce sa viny obžalovaného, a vysvetlenie týchto záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku si krajský súd v celom rozsahu osvojil, a preto v zásade na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa odkazuje.

Pokiaľ ide o výrok o treste, krajský súd po jeho preskúmaní konštatuje, že prvostupňový súd pri ukladaní trestu porušil ustanovenie § 34 Tr. zák., ktoré zakotvuje základné zásady ukladania trestov, a tiež uložil obžalovanému trest neprimerane prísny (§ 321 ods. 1 písm. d/, e/ Tr. por.). Prvostupňový súd porušil ustanovenie Trestného zákona, keď pri určovaní druhu trestu a jeho výmery neprihliadal na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 38 ods. 2 Tr. zák. Toto ustanovenie ukladá súdom povinnosť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery obligatórne prihliadať na pomer a mieru závažnosti všetkých zistených a ustálených poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Poľahčujúce a priťažujúce okolnosti sú dôležitým prostriedkom individualizácie trestu, a zároveň sú významné pre dosiahnutie účelu trestu, lebo vyjadrujú možnosti nápravy páchatelia alebo pomery páchatelia, a tým v prospech alebo v neprospech páchatelia trestného činu ovplyvňujú druh a výmeru ukladaného trestu. Zákon vychádza z taxatívneho výpočtu poľahčujúcich okolností, ktoré sú uvedené v ustanovení § 36 pod písmenom a) až o) Tr. zák.. Priťažujúce okolnosti sú taxatívne vymenované v ustanovení § 37 pod písmenom a) až m) Tr. zák..

Krajský súd pri plnení preskúmačej povinnosti nezistil u obžalovaného A. B. žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Z jeho prejavu na hlavnom pojednávaní síce možno vyvodiť jeho priznanie k spáchanému trestnému činu, avšak aby takéto priznanie bolo možné vyhodnotiť v prospech obžalovaného, musí byť učinené v snahe po náprave a nesmie byť urobené len formálne. V prejave obžalovaného chýbal prejav ľútosti. Požiadavkou, aby ľútosť páchatelia bola úprimná, sa kladie dôraz na skutočnosť, že nebude stačiť iba formálny prejav, vyžaduje sa kvalitatívne vyšší prejav vnútorného postoja páchatelia k svojmu trestnému činu, a to na základe jeho správania po čine. Tak ako nebola zistená existencia poľahčujúcej okolnosti, krajský súd nezistil u obžalovaného ani žiadnu priťažujúcu okolnosť. Obžalovaný síce má v odpise registra trestov jeden záznam o odsúdení, keď trestným rozkazom Okresného súdu Čadca zo dňa 25.10.2011, sp.zn. 2T/126/2011 bol právoplatne uznaný vinným z prečinu podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace s určením skúšobnej doby na 1 rok. Táto okolnosť však u obžalovaného podmieňovala použitie vyššej trestnej sadzby v teraz súdnej veci, a preto v zmysle § 38 ods. 1 Tr. zák. nemožno na túto prihliadať ako na priťažujúcu okolnosť. Po tomto zistení krajský súd uzatvára, že u obžalovaného Ľubomíra B. neboli zistené žiadne poľahčujúce ani priťažujúce okolnosti.

I za takejto situácie bolo povinnosťou prvostupňového súdu vo výroku o treste citovať ustanovenie § 38 ods. 2 Tr. zák. Zákonomdarca pri prečine podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. určil rozpätie trestnej sadzby na 1 rok až 5 rokov. Trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, ktorý bol obžalovanému uložený súdom prvého stupňa považoval krajský súd za neprímeraný. V ustanovení § 34 ods. 4 Tr. zák. sú taxatívne uvedené všetky konkrétne okolnosti, na ktoré je súd povinný prihliadať pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Ide najmä o spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj osobu páchatelia, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Podľa názoru krajského súdu i trest kratšieho trvania, a to vo výmere 12 mesiacov bude na prevýchovu obžalovaného postačujúci a bude ním naplnený účel trestu tak, ako má na mysli ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák.

Pre zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia bola rozhodujúca tá skutočnosť, že obžalovaný doposiaľ vo výkone trestu odňatia slobody nebol. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. do najmiernejšieho ústavu s minimálnym stupňom stráženia sú zaradení páchatelia, ktorí v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním trestného činu neboli vo výkone trestu, ktorý im bol uložený za úmyselný trestný čin.

Pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného, treba uviesť, že toto bolo síce podané v zákonom stanovenej lehote, ale obžalovaný podané odvolanie vôbec neodôvodnil. V súvislosti s neodôvodnením odvolania odvolací súd vyslovuje, že v prejednávanej veci takýmto postupom obžalovaný ani nenaznačil, ktoré úvahy a závery súdu prvého stupňa sú podľa jeho názoru nezákonné, resp. nesprávne, a ani vôbec nenavrhol spôsob akým má krajský súd o jeho odvolaní rozhodnúť. Absencia dôvodov odvolania zo strany obžalovaného potom neotvára žiadnu stránku napadnutého rozsudku, ktorou by sa musel odvolací súd špeciálne zaoberať a riešiť ju. Z takéhoto prejavu odvolateľa možno vyvodiť, že on sám považuje rozhodnutie okresného súdu za správne, a odvolanie podal iba z dôvodu oddialenia realizácie výkonu trestu. Tu treba obžalovaného len upozorniť a poučiť, že už mu bola daná možnosť viesť riadny život, keď mu bol v predchádzajúcom konaní uložený podmienený trest. Zákonnú vyživovaciu povinnosť si však neplnil ani v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Práve z tohto dôvodu bolo potrebné v tomto konaní pôsobiť na jeho prevýchovu trestom prísnejším, aby si uvedomil nesprávnosť svojho konania a po prepustení z výkonu trestu viedol riadny život.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.